

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638214528/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

mølle. Beliggenheden var underlig romantisk. Det var et af de Steder, som den, der seer det første Gang, altid synes, at han har kjendt tidligere og bevaret i en dunkel Erindring. I de Dage, da den lille By var en mægtig Stad, da stolte Ridere og skjønn Damer færdedes i den, da Ridderborgen endnu knæjsede paa den store Bakke ved Søen, hvor de røde Stene hvert Aar bøje Plougjernets Kanter, da lystige Jægerskarer med klingende Horn jagede Vildtet i de vidtstrakte Skove, da havde den skjulte Vandmølle været paa sin Plads, og Møllereis Datter havde vel fra Dybet seet op efter de forbigående, lystige Jægere med de vajende Fjedre og de prægtige Dragter og maaskee mødt en af dem om Aftenen, naar Skyggerne faldt paa over Skovene og laa dobbelt skjulende over Møllen og de hvidskende Træer omkring den.

Nu laa den der skjult og stille, som om Tiden var gaaet fra den, halvt ubeboet, thi Skovbækkens Vand flød ikke længere rigeligt, dens Ejer passede kun daarligt sin Forretning og var ofte hele Uger borte, og Alt stod da lukket og øde, smuldrende langsomt hen med mangen ituslaaet Rude og enkelte Huller i Taget. Der herskede altid en særegen Stilhed over Stedet; dobbelt eensomt var der, naar Møllen ikke var igang, og Vandet eensformigt rislede afsted.

Oppe paa en af Skrænterne stod en Bænk. Træerne i den smalle, tilgroede Have havde man næsten ved sine Fødder. Her satte man sig et Øjeblik til Hvile. De to ældre Damer talte om Aftenens Skjønhed og Aftenluftens Farlighed og rejste sig snart for at gaae videre. Christian og Margrethe bleve siddende og betragtede Lysets Spil paa Træerne.

»Jeg kunde godt lide at boe i den Mølle, skjult og stille,« sagde Christian.

»Jeg ogsaa, naar, jeg veed ikke ret, hvorledes jeg skal udtrykke det, naar jeg først havde levet noget i Verden,« svarede Margrethe.

Han saae lidt forundret paa hende, ikke saameget over det Anstrøg af »Føleri«, som var udbredt over denne Yttring, som mere over det Blik, den lod ham kaste i hendes Tankegang. Hun var ellers altid saa underlig taus og tilbageholdende, og hendes Tanker vare en lukket Bog. Var det Aftenens drømmen-